

Silex

Miljoenen jaren geleden zwommen er dieren op de plek in Voeren waar nu het hellingbos is en Bas, Meta en Stella hun stappen zetten. De varens hadden zich in het voorjaar weer opgericht, waardoor er een zee van groen was ontstaan. Het soort groen dat je ogen onverbiddelijk uit hun winterslaap haalde. Plaatsen waar ze in januari zonder moeite het bos konden doorkruisen, waren weer onbegaanbaar geworden door de groeispurt van de natuur. Vandaag was het zonnig. Ze hadden al vroeg hun wandelschoenen aangetrokken en liepen in slakkentempo door het heuvellandschap. Soms leek het alsof hier geen andere mensen kwamen behalve zij, maar Meta wist dat onderaan de helling een dorpje lag en over een paar uur wandelaars langs de rode paaltjes het bospad in zouden slaan. Tegen die tijd waren zij vast alweer thuis.

‘Mama, wil je me dragen?’

‘Kinderen van vier kunnen heel goed zelf lopen.’

‘Kom op, Meta, dat kind is moe.’

‘Ik ben ook moe.’

Bas nam Stella uiteindelijk op zijn schouders. Zo liepen ze samen dieper het bos in, voor Meta uit, een torentje van tederheid. Bas kon dat zo veel beter dan zij.

Meta dacht aan het fossiel in haar tas. Ze had het zien liggen toen ze Stella liet plassen. Ze had het stroompje urine tussen de bungelende beentjes door gevolgd en kreeg toen het hartvormige stuk vuursteen in het oog. Het bevatte een afdruk van een vijfpuntige ster, met een heleboel kleine puntjes langs de randen. Het leek er speciaal voor haar te zijn neergelegd, zo nadrukkelijk lag het aan de oppervlakte. Voorzichtig deed ze de steen in haar rugzak, in een apart vakje, zodat het de pop niet zou raken die per se mee moest het bos in. Ze zou straks op haar telefoon gaan zoeken naar informatie over haar vondst, misschien wel een zeldzame echo uit een ver verleden. Ze voelde sinds lange tijd een warm gevoel in haar buik, alsof er een vonkje was ontstaan ergens diep van binnen. Eigenlijk kon ze niet wachten om te speuren naar informatie over haar fossiel, maar wandelen met Stella eiste nu eenmaal alle aandacht op.

‘Nu ben jij de boze mevrouw en ik de fee.’

‘Ik ben toch niet boos?’

‘Jawel! En je moet me nu pakken. Papa, ren!’

Stella hobbelde op de schouders van Bas, die zich lachend uit de voeten maakte. Meta deed een kort aanzetje van een sprint in hun richting en gromde luid. Het geluid moest uit haar tenen komen. Stella gilte.

‘Nog een keer, nog een keer!’

Meta herhaalde haar act en gaf toen te kennen dat het genoeg was. Het spelen zoog haar leeg.

Op het picknickkleedje pakte ze haar telefoon. Fleur had weer een update geplaatst op haar BlijMama Instagram account, dat gevuld was met foto's van haar 'bloedjes', zoals ze Sven en Ylva altijd noemde. Sven in de zandbak op de achtergrond, Fleurs grote zonnebril en stralende lach op de voorgrond. Ze scrolde naar beneden. Zonnebloemen, zandschepjes, zonsopkomst. De foto was genomen vanuit het raam van hun slaapkamer aan de rand van de nieuwbouwwijk, maar gaf de indruk van een landelijke woonomgeving. Meta sloot het scherm. Ze had nu geen zin in een blij moeder update. Ze wilde haar fossiel opsporen. Daar hoorde blijkbaar een voor haar volledig onbekend vocabulaire bij: cryptokristallijn, pisiformis, belemniet, sediment, kwartsiet. Deze nieuwe wereld bracht een vreemd soort opwinding teweeg en tegelijkertijd een gevoel van bodemloosheid. Meta voelde zich door lagen aarde en tijd heen zweven, zich gewichtloos wentelend tussen stenen en sterren. Ze had stevige grond nodig om zich niet in deze ruimte te verliezen. Misschien was dat ook waar ze moest beginnen: bij de bodem. Op een informatiebord een stukje verderop had ze gelezen dat de aardlaag van het hellingbos uit silex bestond, een soort vuursteen. Bas zei nog dat hij dat een mooie naam zou vinden voor als ze ooit een jongetje zouden krijgen. Ze had een vervelend gevoel rond haar navel gekregen, alsof haar buik zich plotseling verhardde. Een snelle zoektocht leidde naar een artikel over het vuursteeneluvium uit deze streek, waarin vermeld stond dat er weinig fossielen in werden aangetroffen, op een flink aantal mooi geconserveerde afdrukken van zee-egels na. Zou haar fossiel een zee-egel kunnen zijn? Ze wilde het liefst verder verdwalen in deze zee aan informatie, maar Stella en Bas kwamen naar haar toe lopen.

‘Mama, mag ik Loulou?’

Voorzichtig haalde Meta de pop uit de tas.

‘Loulou wil met mama spelen. Kijk!’

Stella liet de pop met haar koude harde voetjes op Meta's been op en neer springen.

‘Niet zo hard. Leg Loulou maar even aan de kant.’

Stella liet de pop los en verruilde die gretig voor het koekje dat Meta haar aanreikte. Bas ademde hoorbaar uit. Meta vermeed oogcontact met hem en richtte haar blik op het vrolijk gekleurde

picknickkleed, waarop de pop in het hoekje op haar rug lag. Loulou keek haar beschuldigend aan met haar starre blauwe ogen.

Bas had ze niets verteld over haar vondst, alsof het delen de waarde ervan zou verminderen. Bas geloofde in toeval, waar Meta diepere lagen vermoedde. Vroeger had ze weleens twee vuurstenen tegen elkaar aan geslagen om vuur te maken, maar blijkbaar had je een stukje ijzer of pyriet nodig voordat je een vonk teweeg kon brengen. Misschien waren zij en Bas twee vuurstenen.

Die avond was ze later naar bed gegaan dan Bas, ondanks het vooruitzicht van opnieuw een gebroken nacht. Ze kon niet stoppen met zoeken naar haar fossiel. Het bleek een diplodetus bucardium te zijn: een zee-egel uit het Krijt, een slordige 67 miljoen jaar oud. Een duizelingwekkend lange periode na zijn leven liet dit versteende sterdiertje zich pas zien, uitgerekend aan haar, Meta Hadders, in het jaar 2022. Net zoals het licht van een uitgedoofde ster pas na jaren op je netvlies kon vallen als je op het goede moment omhoog keek.

Ze maakte een foto van het fossiel, zonder de behoefte die met iemand te delen. Op Instagram was weer een lachende Fleur te zien met een schele blik naar de roze verf op haar neus, #meisjeskamer #blijemama. Meta postte zelf nooit meer iets op haar account. Wat had zij van deze dag kunnen maken: Stella bij mama op schoot, op een gekleurd kleedje in het bos, pop in de hand, glimlachende papa erachter #happyfamily? Of: een koude pop in het bos, naast een dode zee-egel #lege_mama? Wat was echt? En hoeveel likes had ze nodig om zichzelf bevestigd te voelen? Ze drukte de telefoon uit en ging verder op haar laptop.

Haar vingers verstarde op de muis toen ze een tekening zag van het skelet van een vrouw met een nog jong kind in haar armen, omringd door honderden fossiele zee-egels. Men geloofde dat de zee-egels de doden weer tot leven konden brengen. Luguber en troostrijk. De schok van herkenning die Meta voelde bij het zien van de afbeelding, ebde langzaam weg, zoals de cirkels die in het water ontstaan nadat je er een steen in hebt gegooit. Meta legde het fossiel in haar handpalm en sloot haar ogen. Haar zee-egel schreeuwde haar door een zee van tijd terug het leven in.

Janneke Volkerink